

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 11Skž/1/2022
Identifikačné číslo spisu: 9622200197
Dátum vydania rozhodnutia: 29. marca 2023
Meno a priezvisko: Mgr. Michal Novotný
Funkcia: predseda senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:9622200197.2

UZNESENIE

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky vo veci kompetenčnej žaloby žalobcu: Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, Želova 2, Bratislava, proti žalovaným: 1. Slovenská obchodná inšpekcia, ústredný inšpektorát, Bajkalská 21/A, Bratislava, za ktorú koná Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky, 2. Slovenská komora zubných lekárov, Fibichova 1877/14, Bratislava - Ružinov, a 3. Slovenská komora zubných technikov, Černyševského 26, Bratislava - Petržalka, za účasti ďalších účastníkov: X. T. P., F.. XX. D. XXXX, A. XX, J., X. E., O. XX XXX XXX, F., zastúpená: JUDr. Miroslava Slovinská, advokátka, Štefánikovo nám. 13, Spišská Nová Ves, o kompetenčnom konflikte v konaní žalobcu č. spisu 17856/2022/971 (pôvodne spis Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 15 Sa 15/2021), takto

r o z h o d o l :

- I. Konanie o kompetenčnej žalobe sa zastavuje.
- II. Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

O d ô v o d n e n i e

I.

Žaloba a vyjadrenia

1. Žalobca sa žalobou došlou 5. októbra 2022 domáhal rozhodnutia kompetenčného konfliktu. Predniesol, že uznesením správneho súdu mu (po zastavení správneho súdneho konania) bola postúpená vec, v ktorej ďalší účastník v 1. rade uplatňoval voči ďalšej účastníčke v 2. rade nároky z vadného zhotovenia zubnej náhrady. Žalobca s postúpením nesúhlasil, pretože s odkazom na § 17 ods. 1 písm. d) a § 18 ods. 1 písm. b) zákona č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou v znení neskorších predpisov nie je oprávnený rozhodovať o týchto nárokoch. Poskytovanie zdravotníckych pomôcok je podľa § 2 ods. 1 a § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti v znení neskorších predpisov je poskytovanie zdravotných pomôcok súčasťou zdravotnej starostlivosti. Na

druhej strane však jej nesprávne zhotovenie treba uplatňovať reklamáciou podľa § 3 ods. 1 a § 18 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, nad čím podľa § 20 cit. zák. vykonáva dozor žalovaná v 1. rade. Žalobca tak môže kontrolovať len správnosť diagnostického alebo terapeutického výkonu, ale nemôže kontrolovať kvalitu zhotovenej zdravotníckej pomôcky. Podľa žalobcu ide o výrobok, za ktorý zubný technik zodpovedá podľa Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka. Vybavenie takejto reklamácie kontroluje žalovaná v 1. rade, ktorá napokon v tejto veci aj rozhodla. Ako eventualitu žalobca s odkazom na § 27 ods. 1 písm. b) a m), § 44 ods. 1 a 2 a § 47d ods. 1 a 2, ale aj § 80 ods. 1 písm. e) a f) a § 81 a prílohu č. 4 zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve v znení neskorších predpisov uviedol, že do úvahy by prichádzala aj kontrolná pôsobnosť žalovaných v 2. alebo v 3. rade.

2. Žalovaná v 1. rade, za ktorú podľa § 415 ods. 4 SSP koná Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky ako ústredný orgán štátnej správy pre oblasť ochrany spotrebiteľa [§ 6 ods. 1 písm. g) zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov], nesúhlasila so svojou pôsobnosťou. Zdôraznila, že nie je orgánom dozoru vo vzťahu k zákonu č. 576/2004 Z. z. Zákon č. 250/2007 Z. z. reguluje len formálnu stránku reklamačného procesu, žalovaná v 1. rade však nepreskúmava vecnú stránku reklamácie (jej opodstatnenosť) a nemá právo rozhodnúť o určitom konkrétnom spôsobe reklamácie. Ďalej odkázala na § 19 zákona č. 250/2007 Z. z., na základe ktorého za orgány dozoru možno považovať aj niektoré iné orgány. Zo zákona č. 576/2004 Z. z. je zrejmé, že práve žalobca je ten orgán, ktorý je oprávnený vykonať dohľad na poskytnutím zdravotnej starostlivosti ďalšiemu účastníkovi v 1. rade, keďže takou zdravotnou starostlivosťou je aj zhotovenie zdravotníckej pomôcky. Žalobca je tak osobitným orgánom dozoru podľa cit. § 19 zákona č. 250/2007 Z. z. Okrem toho je právomoc dohľadu nad trhom so zdravotníckymi pomôckami zverená aj Štátnemu ústavu pre kontrolu liečiv podľa zákona č. 362/2011 Z. z. o liekoch a zdravotníckych pomôckach v znení neskorších predpisov.

3. Žalovaná v 2. rade žiadala, aby za príslušný orgán bol určený žalobca. Odkázala na § 4 ods. 1 písm. a), § 27 ods. 1 písm. b), § 50 ods. 3, § 51 ods. 1 a ods. 2 písm. a), § 52 ods. 2 písm. a), § 60 ods. 2 písm. f), § 62 ods. 2, § 66 ods. 1 a prílohu č. 4 zákona č. 578/2004 Z. z. Etický kódex zdravotníckych pracovníkov obsahuje mnoho povinností, ktoré sa týkajú aj oblastí, v ktorých majú kontrolné právomoci iné orgány, a sám osebe nemôže zakladať duplicitnú právomoc žalovanej v 2. rade na ich kontrolu. Jej právomoc sa tak týka len etických pochybení svojich členov. Ďalší účastník v 1. rade v tu prerokovanej veci namieta len vady zdravotníckej pomôcky a žalovaná v 2. rade by nemala žiadne nástroje, aby jeho námietky mohla posúdiť. Naopak, podľa žalovanej v 2. rade z § 2 ods. 1 a § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. vyplýva, že takúto právomoc má len žalobca.

4. Ďalšia účastníčka v 2. rade odkázala na svoje skoršie podania a navrhla, aby správny súd rozhodol podľa vlastného úsudku.

5. Žalovaná v 3. rade, ktorej bola žaloba doručená 26. októbra 2022, ani ďalší účastník v 1. rade, ktorému bola doručená 4. novembra 2022, sa k veci nevyjadrili.

II.

Posúdenie veci správnym súdom

6. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný [§ 11 písm. g) SSP] najskôr skúmal, či sú splnené podmienky konania o kompetenčnej žalobe.

7. Podľa § 412 ods. 1 SSP sa žalobca môže domáhať rozhodnutia (aj) záporného kompetenčného konfliktu spojeného (aj) s prebiehajúcim administratívnym konaním medzi a) orgánmi verejnej správy navzájom, a to vrátane ústredných orgánov štátnej správy, b) orgánom verejnej správy a iným od súdu odlišným subjektom (tzv. „iný subjekt“). Podľa § 412 ods. 3 SSP záporným kompetenčným konfliktom je taký spor, v ktorom viaceré orgány verejnej správy popierajú svoju pôsobnosť, alebo spor medzi orgánom verejnej správy, ktorý nechce vykonať vo veci administratívne konanie, a iným subjektom. Podľa § 414 písm. b) SSP je pri zápornom kompetenčnom konflikte žalobcom orgán verejnej správy, ktorý popiera svoju pôsobnosť. Žalovaným je podľa § 415 ods. 1 SSP druhá strana kompetenčného konfliktu. Podľa § 415 ods. 3 SSP platí, že ak pôsobnosť vykonať administratívne konanie môže patriť inému orgánu verejnej správy než tomu, ktorý je už stranou konfliktu, správny súd ho priberie do konania ako ďalšieho žalovaného. Ustanovenie § 419 ods. 2 SSP predpokladá, že správny súd meritórnym rozsudkom určí, ktorý z orgánov verejnej správy má pôsobnosť vykonať administratívne konanie alebo že pôsobnosť patrí inému subjektu (odlišnému od súdu).

8. Z citovaných ustanovení § 419 ods. 2 v spojení s § 415 ods. 3 SSP možno predovšetkým vyvodit', že v kompetenčnom konflikte neprichádza do úvahy zamietnutie kompetenčnej žaloby. Ak totiž skutočne ide o kompetenčný konflikt v zmysle § 412 SSP, potom z § 415 ods. 3 SSP možno vyvodit', že správny súd musí sám identifikovať ten orgán verejnej správy, resp. iný subjekt, ktorý by mal v danej veci konať, a pribrať ho do konania ako žalovaného, ak ním už nie je skôr. Následne tak môže postupom podľa § 419 ods. 2 SSP určiť jeho pôsobnosť. Tento postup tak vo výsledku predpokladá, že ak prejednávany konflikt je skutočne kompetenčným konfliktom podľa § 412 SSP, výsledkom konania o kompetenčnej žalobe je vždy určovací výrok, ktorý tento kompetenčný konflikt vyrieši v prospech pôsobnosti niektorého zo zúčastnených orgánov verejnej správy alebo iných subjektov. Z toho však zároveň dôsledne vyplýva, že aby správny súd mohol týmto spôsobom vyriešiť kompetenčný konflikt, musí ísť o kompetenčný konflikt vo veci, v ktorej je takéto riešenie možné, teda na ktorej prejednanie je daná pôsobnosť aspoň jedného orgánu verejnej správy alebo iného subjektu (odlišného od súdu). Naopak, takéto riešenie neprichádza do úvahy, ak na prejednanie veci, ktorá je predmetom kompetenčného konfliktu, nie je daná pôsobnosť žiadneho z týchto orgánov, pretože patrí do právomoci súdov. Doktrína v tomto smere (s odkazom na rozhodnutia českého Najvyššieho správneho súdu sp. zn. Komp 2/2012) pripúšťa aj výrok, že na konanie nie je daná pôsobnosť žiadneho z nich. To však nezodpovedá ustanoveniu § 419 ods. 2 SSP, ktorý vyslovne predpokladá, že výrok rozsudku bude pozitívny. Navyše, aj judikatúra českého Najvyššieho správneho súdu sa priklonila k názoru, že ak predmetom sporu je rozhodovanie o súkromnoprávnom nároku, ide o žalobu neprípustnú (porov. v tomto smere uznesenia sp. zn. Komp 1/2016 alebo Komp 1/2020).

9. Zo znenia ustanovenia § 412 ods. 3 SSP na prvý pohľad vyplýva, že záporný kompetenčný konflikt vzniká už vtedy, keď rôzne orgány verejnej správy, resp. iné subjekty „popierajú“ svoju pôsobnosť. Znenie týchto ustanovení výslovne neustanovuje, aby v kompetenčnom konflikte išlo o vec, ktorá vecne vôbec patrí do právomoci orgánov verejnej správy alebo iných (od súdu odlišných) subjektov. Bolo by tak možné dospieť aj k záveru, že takýmto konfliktom môže byť aj konflikt vo veci, ktorá vôbec nepatrí do tejto právomoci, ale do právomoci súdov. Len ustanovenie § 414 písm. b) SSP výslovne vyžaduje, aby popierajúci orgán „tvrdil“, že pôsobnosť patrí inému orgánu verejnej správy, resp. inému subjektu. Doslovný výklad tohto ustanovenia by však zasa mohol viesť k záveru, že na vznik záporného kompetenčného konfliktu postačuje takéto tvrdenie žalujúceho orgánu (kompetenčný konflikt vo formálnom zmysle), a že to samo osebe postačuje, aby správny súd o takomto kompetenčnom konflikte vecne rozhodoval.

10. Ako však už bolo uvedené, takéto formálne chápanie kompetenčného konfliktu nie je v súlade so spôsobom úpravy meritorneho rozhodovania správneho súdu. Ak by musel správny súd vychádzať z toho, že záporný kompetenčný konflikt by vznikal už tým, že žalujúci orgán by odmietol vykonať pôsobnosť v určitej veci a len by tvrdil existenciu pôsobnosti iného orgánu verejnej správy, resp. iného subjektu, viedlo by to podľa § 419 ods. 2 SSP k tomu, že by správny súd musel určiť pôsobnosť niektorého orgánu verejnej správy alebo iného subjektu aj v takej veci, ktorá by vôbec nepatrila do pôsobnosti žiadneho z nich. To by však viedlo k tomu, že správny súd by určoval pôsobnosť týchto orgánov aj vo veciach, o ktorých by bolo zrejmé, že v nich tieto orgány vôbec konať nemôžu, pretože na to nemajú právomoc. Vydávanie takýchto, od počiatku zjavne neúčelných a nevykonateľných rozhodnutí však nie je zmyslom rozhodovania „kompetenčných konfliktov“. Okrem toho by takýmto rozhodovaním správny súd priznával zúčastneným orgánom pôsobnosť, ktorú im zákonodárca nezveril, čo by odporovalo princípu viazanosti súdu zákonom v zmysle čl. 144 Ústavy Slovenskej republiky.

11. Na základe uvedeného je podľa správneho súdu potrebné pojem kompetenčný konflikt v zmysle § 412 SSP chápať nie formálne, ale reálne (materiálne). Záporný kompetenčný konflikt podľa § 412 ods. 3 SSP tak môže vzniknúť len vtedy, ak (1) viaceré orgány verejnej správy súčasne popierajú svoju pôsobnosť tak, že nechcú vykonať administratívne konanie v tej istej veci, ktorá však patrí do právomoci niektorého orgánu verejnej správy alebo niektorého iného subjektu (odlišného od súdu), alebo vtedy, ak (2) orgán verejnej správy nechce vykonať administratívne konanie v takejto veci, a súčasne iný subjekt svoju príslušnosť upraviť rovnakú vec takisto popiera. Z ustanovenia § 419 ods. 1 písm. a) SSP, podľa ktorého správny súd zastaví konanie, ak nejde o kompetenčný konflikt, potom vyplýva, že existencia takéhoto kompetenčného konfliktu je podmienkou konania o kompetenčnej žalobe. Jeho existenciu tak správny súd podľa § 97 SSP skúma z úradnej povinnosti. Správny súd tak musí v každom prípade samostatne skúmať, že kompetenčný konflikt, ktorý je opísaný v

kompetenčnej žalobe, je takýmto kompetenčným konfliktom, teda či vznikol vo veci, ktorá vôbec môže patriť do právomoci orgánov verejnej správy alebo iných subjektov (odlišných od súdu). O taký konflikt nejde, ak vo veci neprichádza do úvahy pôsobnosť žiadneho orgánu verejnej správy alebo (od súdu odlišného) iného subjektu, pretože vec patrí do právomoci súdu, prípadne Ústavného súdu Slovenskej republiky, alebo vôbec nepatrí do právomoci žiadneho orgánu Slovenskej republiky.

12. V prerokúvanej veci z obsahu pripojeného spisu žalobcu, ktorý tvorí prakticky len súdny spis Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Sa 15/2021, vyplýva, že ďalší účastník v 1. rade ako žalobca podal 10. mája 2021 tomuto krajskému súdu žalobu. V nej ako „žalobcu v 2. rade“ označil Všeobecnú zdravotnú poisťovňu, a.s., a ako „žalovaných“ ďalšiu účastníčku v 2. rade, Košický samosprávny kraj, žalobcu a kontrolný výbor žalovanej v 2. rade. Ako predmet konania označil okrem iného „Reklamácia zubných náhrad - protéz lebo su nefunkčné, polámané, zle urobené a pani lekárka odmieta túto reklamáciu už 15 mesiacov“. Na záver žaloby žiadal rozhodnúť tak, že ďalšia účastníčka v 2. rade „je povinná vybaviť reklamáciu - zhotoviť funkčné protézy, nakoľko záruka bol uplatnená v 2.ročnej záručnej dobe“, ďalej že táto účastníčka „hradí bez poplatku“ úpravu predných zubov, ktorých pokrivenie spôsobila, je povinná vrátiť „nadštandardný príplatok“ a „nemôže odstúpiť od dohody poskytovania zdravotnej starostlivosti“. K žalobe ďalší účastník v 1. rade pripojil niekoľko listov, ktoré adresoval ďalšej účastníčke v 2. rade, ako aj niektorým žalovaným a v ktorých opisoval nedostatky jej postupu pri zhotovení zubnej náhrady a pri jej náprave. Krajský súd bez akejkoľvek výzvy uznesením č. k. 5 Sa 15/2021-10 konanie o žalobe zastavil a vec postúpil žalobcovi, ktorý podľa neho mal na jej vybavenie právomoc v zmysle § 17 zákona č. 576/2004 Z. z. Kasačné sťažnosti, ktoré proti tomuto uzneseniu podal žalobca, aj ďalší účastník v 1. rade, odmietol tunajší súd uznesením sp. zn. 6 Ssk 22/2022 ako neprípustné. V nadväznosti na to žalobca podal tu prerokúvanú žalobu.

13. Žalobca je podľa § 17 ods. 1 zákona č. 581/2004 Z. z. právnickou osobou, ktorej sú v oblasti verejnej správy zverené určité oprávnenia, a tak je orgánom verejnej správy v zmysle § 4 písm. d) SSP, pred ktorým sa môže viesť administratívne konanie v zmysle § 3 ods. 1 písm. a) SSP. Vychádzajúc z obsahu pripojeného spisu by predmetom tohto administratívneho konania pred žalobcom mali byť nároky, ktoré ďalší účastník v 1. rade uplatnil svojou žalobou podanou 10. mája 2021. Z obsahu tejto žaloby však podľa správneho súdu vyplýva, že (napriek označeniu štyroch žalovaných) nároky v nej uplatnené smerujú len voči ďalšej účastníčke v 2. rade. Žalobný návrh tejto žaloby pritom smeruje k tomu, aby sa jej uložilo „zhotoviť funkčné protézy“, a to „bez poplatku“, a okrem toho aby sa jej uložilo vrátiť (bližšie nevyčíslený) nadštandardný poplatok a zakázalo odstúpiť od dohody o poskytovaní zdravotnej starostlivosti. Aby o takto vymedzenej veci mohol vzniknúť záporný kompetenčný konflikt v zmysle § 412 ods. 3 SSP v tom zmysle, ako to správny súd vyložil v predošlom texte, je potrebné sa zaoberať otázkou, či rozhodnutie o takto vymedzenej veci vôbec môže patriť do právomoci orgánov verejnej správy, resp. iných subjektov (odlišných od súdu), alebo či eventuálne patrí do právomoci súdov.

14. Zubná náhrada (snímateľná) je zdravotníckou pomôckou, pretože je výrobkom používaným samostatne alebo v kombinácii určeným výrobcom na použitie pre človeka na nahradenie anatomickej časti tela [porov. § 2 ods. 19 zákona č. 362/2011 Z. z. v znení účinnom do 25. mája 2020, resp. čl. 2 bod 1 tretia zarážka nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 2017/745 o zdravotníckych pomôckach účinného od 26. mája 2020]. Poskytovanie zdravotníckych pomôcok sa podľa § 2 ods. 1 zákona č. 576/2004 Z. z. považuje za súčasť poskytovania zdravotnej starostlivosti, ktorú podľa § 4 ods. 1 cit. zák. poskytuje zásadne poskytovateľ zdravotnej starostlivosti, ako aj zdravotnícki pracovníci. Poskytovateľom zdravotnej starostlivosti je podľa § 4 písm. a) zákona č. 578/2004 Z. z. okrem iného fyzická osoba - podnikateľ, ktorá poskytuje zdravotnú starostlivosť na základe povolenia podľa § 11 cit. zák., medzi ktoré patrí aj povolenie na zriadenie zubnej ambulancie [§ 7 ods. 3 písm. a) druhý bod v spojení s prílohou č. 1a zákona č. 578/2004 Z. z.]. Držiteľ povolenia na zriadenie takejto ambulancie je teda poskytovateľom zdravotnej starostlivosti. Právne vzťahy medzi poskytovateľom a pacientom (osobou, ktorej sa poskytuje zdravotná starostlivosť) sa podľa § 12 ods. 1 zákona č. 576/2004 Z. z. upravujú zásadne dohodou, ktorá si nevyžaduje žiadnu osobitnú formu; podľa § 12 ods. 7 cit. zák. sa totiž písomne musí uzatvoriť len dohoda o poskytovaní zdravotnej starostlivosti vo všeobecnej ambulancii (zhodne dôvodová správa k cit. ustanoveniu, Národná rada Slovenskej republiky, III. volebné obdobie, parlamentná tlač 638). To platí rovnako aj vtedy, ak bol poskytovateľ

pacientovi určený rozhodnutím, pretože toto rozhodnutie zakladá povinnosť uzavrieť príslušnú dohodu (porov. § 12 ods. 5 cit. zák.).

15. Právny vzťah medzi pacientom a zubným lekárom (poskytovateľom zdravotnej starostlivosti v ambulancii zubného lekárstva) je tak zmluvným vzťahom dvoch súkromnoprávných subjektov - na jednej strane fyzickej osoby, na druhej strane právnickej osoby, resp. fyzickej osoby - podnikateľa. Z ustanovení zákona č. 576/2004 Z. z. nevyplýva žiadna komplexná úprava tohto právneho vzťahu, v dôsledku čoho sa v zmysle § 1 ods. 2 Občianskeho zákonníka tento právny vzťah zásadne spravuje týmto zákonníkom. Pretože poskytovateľ pri poskytnutí zdravotnej starostlivosti koná v rámci svojej podnikateľskej činnosti [porov. cit. § 4 písm. a) zákona č. 578/2004 Z. z.] a pacient nie, sú v zmysle § 52 ods. 3 a 4 Obč. zák. spravidla podnikateľom a spotrebiteľom a zmluva uzavretá medzi nimi (pokiaľ je odplatná) je zásadne spotrebiteľskou zmluvou (§ 52 ods. 1 Obč. zák.). Zubná náhrada sa v občianskoprávnom zmysle hnutel'nou vecou v zmysle § 119 Obč. zák., takže pokiaľ sa poskytovateľ zaviazal zhotoviť pre pacienta takúto náhradu na mieru, vzniká medzi nimi spravidla zmluva o dielo, konkrétne o zhotovení veci na zákazku v zmysle § 644 a nasl. Obč. zák. Podľa § 648 ods. 1 Obč. zák. má objednávateľ (pacient) zásadne právo na odstránenie vady, ktorá by sa na zhotovenej veci vyskytla. Ak zhotoviteľ (poskytovateľ zdravotnej starostlivosti) túto vadu neodstráni dobrovoľne (nevyhovie teda ani žiadosti o nápravu v zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 576/2004 Z. z.), môže sa pacient (objednávateľ) domáhať svojho práva na jej odstránenie na príslušnom orgáne, ktorým je podľa § 4 Obč. zák. zásadne súd.

16. Vychádzajúc z citovaných ustanovení tak možno uzavrieť, že spor, v ktorom sa pacient domáha voči poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti (ambulancii zubného lekárstva) svojho práva na odstránenie vady na zhotovenej veci - snímateľnej zubnej náhrade, je sporom o občianskoprávny nárok, o ktorom je podľa § 4 Občianskeho zákonníka a § 3 Civilného sporového poriadku oprávnený rozhodnúť zásadne súd. Ako už bolo uvedené, v tu prerokúvanej veci z pripojeného spisu vyplýva, že ďalší účastník v 1. rade sa domáha práve tohto práva. Domáha sa totiž práve toho, aby ďalšia účastníčka v 2. rade odstránila (tvrdené) vady ňou zhotovenej zubnej náhrady. Okrem toho sa ďalší účastník v 1. rade domáha toho, aby sa tak stalo bezplatne. Podobne spor o určenie, či poskytovateľ je alebo nie je oprávnený odstúpiť od dohody o poskytovaní zdravotnej starostlivosti ako občianskoprávnej zmluvy, je sporom z občianskoprávneho, teda súkromnoprávneho vzťahu. Takéto spory takisto rozhodujú súdy, ktoré sú podľa § 137 písm. c) alebo d) CSP povolané rozhodovať aj spory o určenie práv z takýchto právnych vzťahov.

17. Na základe toho možno uzavrieť, že spor o právo medzi ďalším účastníkom v 1. rade a ďalším účastníkom v 2. rade je sporom z občianskoprávneho vzťahu a na jeho vyriešenie nie je daná pôsobnosť žiadneho orgánu verejnej správy v administratívnom konaní, ani iného (od súdu odlišného) subjektu. To dosvedčuje aj právna úprava ich pôsobnosti, na ktorú vo výsledky správne poukazujú všetky zúčastnené orgány verejnej správy. Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. totiž pacient v prípade, že poskytovateľ nevyhovie jeho žiadosti o nápravu, môže požiadať žalobcu o vykonanie dohľadu podľa § 18 ods. 1 písm. b) zákona č. 581/2004 Z. z. alebo sa obrátiť na orgán dozoru podľa § 81 ods. 1 zákona č. 578/2004 Z. z. Podľa cit. § 18 ods. 1 písm. b) zákona č. 581/2004 Z. z. žalobca vykonáva dohľad nad správnym poskytovaním zdravotnej starostlivosti. Ak však zistí, že sa zdravotná starostlivosť poskytla nesprávne, podľa § 50 ods. 2 cit. zák. môže uložiť poskytovateľovi (peňažnú) pokutu alebo môže zdravotníckemu pracovníkovi zakázať výkon zdravotníckeho povolania. Pokiaľ zistí iné nedostatky, sám sa môže obrátiť na orgány dozoru uvedené v § 81 ods. 1 zákona č. 578/2004 Z. z. Popri týchto sankciách môže žalobca podľa § 50 ods. 10 zákona č. 581/2004 Z. z. uložiť aj opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov. Podobné oprávnenie vyplýva z § 81 ods. 2 zákona č. 578/2004 Z. z. orgánom dozoru vymedzeným v § 81 ods. 1 cit. zák. Keďže poskytovateľ zdravotnej starostlivosti a pacient sú zároveň aj predávajúcim a spotrebiteľom v zmysle § 2 písm. a) a b) zákona č. 250/2007 Z. z., je uplatnenie zodpovednosti za vadu zdravotníckeho výkonu ako výrobku alebo služby aj reklamáciou podľa § 2 písm. l) cit. zák. a poskytovateľ zdravotnej starostlivosti je v zásade povinný postupovať aj podľa § 18 cit. zák. Orgánom dozoru nad dodržiavaním tohto zákona je podľa § 19 cit. zák. okrem iného žalovaný v 1. rade, ktorý však podľa § 20 a 24 cit. zák. je pri zistení porušenia oprávnený v zásade zasa len uložiť sankcie. Ani jeden zo sporiacich sa orgánov verejnej správy však nie je kompetentný vlastným autoritatívnym výrokom právoplatne a vymáhatel'ne priznať ďalšiemu účastníkovi v 1. rade právo, aby mu ďalšia účastníčka v 2. rade opravila (ním tvrdené) vady jeho zubnej náhrady.

III.

Záver

18. Podľa § 419 ods. 1 písm. a) SSP správny súd zastaví konanie, ak nejde o kompetenčný konflikt. Zo všetkých uvedených dôvodov je zrejmé, že v prerokovanej veci napriek tvrdeniu žalobcu v žalobe nejde o záporný kompetenčný konflikt v tom zmysle, ako ho vymedzujú § 412 ods. 1 a 2 SSP, pretože pôsobnosť rozhodovať vo veci nepatrí a ani nemôže patriť žiadnemu orgánu verejnej správy ani inému subjektu (odlišnému od súdu). Preto správny súd podľa citovaného ustanovenia uznesením zastavil konanie.

19. Z dôvodov, ktoré sú uvedené v tomto uznesení, zastáva správny súd nateraz názor, že rozhodovanie o spore medzi ďalšími účastníkmi v 1. a 2. rade patrí súdu v civilnom sporovom konaní. Je pravdou, že ďalší účastník v 1. rade svoju žalobu podal na Krajskom súde v Košiciach, kde bola zapísaná do registra vecí správneho súdnictva, to však pre ďalší postup veci nemá rozhodujúci význam. Krajský súd ju totiž mohol bez ďalšieho postúpiť na vybavenie vecne a miestne príslušnému súdu do civilného sporového konania (§ 18 SSP, § 43 CSP). Ak namiesto toho konanie zastavil a vec postúpil na ďalšie konanie žalobcovi, mal žalobca tomuto postupu odporovať nie podaním (nepripustnej, porov. uznesenie tunajšieho súdu sp. zn. 6 Ssk 22/2022) kasačnej sťažnosti, ale v zmysle § 10 ods. 3 CSP predložením veci kompetenčnému senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky. Rozhodnutím kompetenčného senátu by boli tak sudy, ako aj všetky ostatné orgány viazané (§ 11 ods. 1 CSP).

20. Správny súd len v záujme úplnosti zdôrazňuje, že týmto svojím rozhodnutím nijako neprejudikuje, ale ani nevylučuje rozhodnutie tohto kompetenčného senátu. Kompetenčný senát nebude viazaný týmto uznesením, ba naopak, správny súd bude na základe cit. § 11 ods. 1 CSP viazaný prípadným uznesením kompetenčného senátu. Pokiaľ by teda žalobca predložil vec kompetenčnému senátu a kompetenčný senát by rozhodol, že vec nepatrí do právomoci súdov, bol by aj tunajší súd v ďalšom konaní viazaný takýmto uznesením. To by žalobcovi umožnilo podať začať nové konanie o kompetenčnej žalobe podľa § 412 a nasl. SSP, v ktorom by už správny súd nemohol vychádzať z toho, že vec patrí do právomoci súdov. Pretože však zatiaľ takéto rozhodnutie nebolo vydané, bol správny súd oprávnený posúdiť si túto otázku samostatne (porov. § 132 SSP).

21. O trovách bolo rozhodnuté podľa § 170 písm. d) SSP, keďže ide o konanie o kompetenčnej žalobe.

22. Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 5 : 0 (jednomyseľne).

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

